

Mozes in het mandje

Heel veel jaren woonden de nakomelingen van Jakob rustig en vredig in Egypte, totdat er op een dag een nieuwe, slechte koning op de troon kwam. Die nieuwe koning, de farao, vroeg: 'Wie zijn al die vreemdelingen die bij ons in Egypte wonen?'

Zijn raadsheren, de Egyptische geleerden, antwoordden hem: 'Dat zijn de Israëlieten. Het zijn de familieleden van Jakob en Jozef, die jaren en jaren geleden in ons land zijn komen wonen. Nu zijn het er heel veel geworden, want ze hebben kinderen en kleinkinderen en achterkleinkinderen gekregen.' De farao besloot van alle Israëlieten slaven te maken. Hij wilde ze mooie steden, stevige burchten en prachtige paleizen laten bouwen. Hij liet ze in de gaten houden door opzichters en slavendrijvers met zwepen en knuppels, en de Israëlieten zuchtten onder het zware werk.

Maar dat was de farao nog niet genoeg. Zijn slecht hart bleef hem gedachten influisteren. Hij zei: 'Die Israëlieten zijn dan wel slaven, maar het is zo'n machtig volk en het zijn er zo veel, straks zijn het er nog meer dan wij.' En hij liet alle Egyptenaren weten: 'Elk jongetje dat bij de Israëlieten wordt geboren, moet in de rivier worden gegooid. Al hun pasgeboren zonen moeten jullie in de Nijl gooien.'

In die tijd woonde er in Egypte een Israëlitische vrouw die Jochebed heette. Ze kreeg een kind, een lief, mooi jongetje. Alle familieleden keken naar het kind, maar ze waren helemaal niet blij. In plaats daarvan moesten ze huilen, en ze zeiden: 'Straks komen de Egyptenaren en nemen ze onze baby mee. En dan gooien ze hem in de Nijl en verdrinkt hij.'

Jochebed zei: 'We vertellen niemand dat ik een kindje heb gekregen. We verstopten hem hier in huis.'

Maar het was heel moeilijk om een baby in huis verborgen te houden. Soms kwam er een Egyptische buurman binnenlopen en zei: 'Ik heb bij jullie thuis een baby horen huilen, of vergis ik me soms?' En dan moesten ze hem wel allerlei verhalen op de mouw spelden, dat het geen baby was geweest, maar een jankende kat of een piepende deur.

Drie maanden gingen zo voorbij, en toen zei Jochebed: 'We kunnen onze baby niet meer verborgen houden.' Mirjam de zus van het jongetje, zei: 'Maar dan gooien de Egyptenaren hem in de Nijl ...' Ze maakte een mandje van papierriet en bestreek het met teer om het waterdicht te maken. Ze legde de baby op een zacht dekentje in het mandje, daarna pakte ze een lakentje en stopte hem goed in. 'We laten onze baby op de Nijl varen. Misschien krijgt iemand medelijden met hem en redt zijn leven,' zei Jochebed. Samen met Mirjam nam ze het mandje mee naar de rivier en zette het neer op het water, tussen het riet.

Jochebed draaide zich om en ging naar huis. Ze kon niet aanzien hoe het mandje met haar baby wegdreef op het water. 'Pas goed op mijn zoon.' Vroeg ze aan God, 'en laat hem niet doodgaan.'

Ondertussen had Mirjam zich tussen de rietstengels verstopt. 'Ik blijf hier zitten,' zei ze bij zichzelf, 'om van verre een oogje te houden op mijn kleine broertje.' Die dag was het heel warm in Egypte, en de dochter van de farao ging naar de rivier om een bad te nemen. Ineens zag ze een mandje in het water drijven en werd nieuwsgierig.

'Haal dat mandje eens uit het water,' zei ze tegen haar dienstmeisje. 'Laten we iken wat erin zit.' Het dienstmeisje viste het mandje uit het water. De dochter van de farao maakte het mandje open en zag een mooie baby, die lag te slapen. De dochter van de farao was niet gemeen, anders dan haar vader. Ze kreeg medelijden met de baby en dacht bij zichzelf: 'Het is vast een Israëlitisch jongetje, dat op bevel van mijn vader verdronken zou moeten worden. Wat moet ik nu doen?' En toen kwam Mirjam tevoorschijn uit haar verstoppplaats.

Ze ging naar de dochter van de farao toe en zei tegen haar: 'Als je wilt, ga ik een vrouw halen die dat kindje de borst kan geven. Want hij rammelt natuurlijk van de honger.' De dochter van de farao vond dat een goed idee. En Mirjam rende naar huis, naar haar moeder Jochebed, en zei tegen haar: 'Kom, snel. De dochter van de farao heeft onze baby gevonden en zoekt iemand om hem de borst te geven.'

De dochter van de farao wist niet dat de voedster eigenlijk de moeder van de baby was. Ze zei tegen Jochebed; 'Neem dit kind mee en voed hem voor mij, tot hij van de borst af mag. Breng hem daarna naar me toe in het paleis, dan neem ik hem aan als mijn zoon.' De hele familie was dolgelukkig. Nu hoefden ze de baby voor niemand meer te verstoppen. Als de Egyptische burens vroegen: 'Van wie is die baby in jullie huis?' dan zeiden ze: 'Dat is de baby van de dochter van de farao. Wij voeden hem voor haar, tot hij van de borst af kan.'

En zo ging het ook. Toen het jongetje wat groter was, bracht Jochebed hem naar het paleis en gaf hem aan de dochter van de farao. Ze vond het heel erg dat ze afscheid van hem moest nemen, maar in elk geval wist ze dat hij niet in de Nijl gegooid zou worden en dat hij ook geen slaaf zou worden, zoals alle andere Israëlieten in Egypte. De dochter van de farao hield zielsveel van het jongetje. Ze gaf hem de naam 'Mozes', wat 'opgevist' betekent. 'Per slot van rekening heb ik hem uit het water gevist,' zei ze. Mozes groeide op in het paleis van de farao, en toen krijg hij te horen dat hij eigenlijk een Egyptenaar was maar een kind van een Israëlitische vader en moeder. Hij vertrok uit het paleis van de farao en ging schapen en geiten hoeden in de woestijn. Daarna kwam hij terug en verlostte hij zijn hele volk uit de slavernij.